

Göran Svensson

Novell

Simon K. Jensen

Göran Svensson

89 år gammal. Det framgår av de officiella pappershandlingarna. Så måste det av allt att döma vara, jag *är* verkligen åttionio bast, tänker Göran medan han suckar och samtidigt roas över sitt skröpliga minne. Jag är inte dum, endast trött, huvudet är lite tungt, men jag är inte dum.

Göran är inte dum. Dock är det för sent för honom att lära nytt, hans ögon orkar inte läsa, och han kan inte längre koncentrera sig på innehållet. När han kommer till slutet av ett uppslag glömmer han ibland att bläddra och upptäcker först en halv minut senare att han redan har läst det han sitter med.

Göran ångrar att han aldrig läste romaner medan han fortfarande kunde. Alltid var det tekniska böcker och sådant som var relaterat till jobbet. Nu känns det meningslöst, och tekniken han var med att utveckla har ersatts av nyare, smartare teknik. Allt han har kvar är fragmentariska bitar från en föräldrad skola.

För det mesta går Göran omkring och saknar sin fru, Karin Svensson, som dog för 8 år sedan. Så mycket skoj de hade tillsammans, tänker Göran. Han minns deras korta ungdom, deras långa år med barn och vardagsstress, deras snabba år som medelålders par med pengar och vänner som gillade att komma på grillfesterna där Karin alltid bjöd på något extravagant, ibland ett glas Dom Pérignon eller en förrätt med äkta rysk kaviar, ibland en uringning som fick de andra ingenjörfruarna att framstå som könlösa.

Vissa morgnar vaknar Göran och har glömt att han är gammal. Då är han Unge Göran i ett par minuter tills han lämnar sängen och lunkar ut till toaletten. Ibland hinner han inte dit och pissar ut över allt. Då är gamlingen tillbaka.

Unge Göran kan vakna med stånd, medan gamlingen sällan får upp den. Och när den är uppe finns det inget att göra med den. Att masturbera är helt uteslutet, hans astma tillåter inte längre den sortens fysiska aktiviteter. Förra gången Göran hade sex var när Karin fortfarande levde, och innan hon blev sjuk. Det var dagen då han fyllde 76, alltså tretton år sedan. Karin var sju år yngre, och Göran har ofta tänkt tillbaka på detta samlag som kom att bli hans sista. Jag hade tur, har han tänkt, att få ligga med en *relativt* ung kvinna.

Relativitet har alltid intresserat honom. Antagligen är det på grund av civilingenjörsutbildningen, tänker han och minns att han under flera år levde i den paradoxala tron att Einsteins berömda citat (allt är relativt) var en absolut sanning. En lördagskväll, då han var runt trettiofem, skulle de ut och äta finmiddag på restaurang Sjöstjärnan. Göran satt fullt påklädd i vardagsrummet och väntade på Karin. Efter ett par minuter

kom hon springandes, spritt språngande naken, och ställde sig i motsatta ändan av rummet. Hon putade med läpparna medan hon talade. Tycker du att jag bara är *relativt* vacker? Han var klok nog att svara nej, och de kom för sent till restaurangen.

När Göran minns detta, skrattar han, det har han börjat med på senare år. Ibland pratar han även med sig själv. Förbannade ålderdom, och förbannade ensamhet, tänker han. Ensamheten är värst. Men även upplevelsen att vara ett system som successivt släcks ner plågar honom.

Göran har gjort många saker för sista gången, och han har försökt vara medveten om att det *är* just sista gången, vilket ger honom en känsla av kontroll. Detta ska bli en planerad nedstängning, tänker han.

Förra veckan gick han med rollatorn hela vägen till puben mitt emot ICA. Det har blivit en sorts stamställe sedan han blev ensam. Han beställde en stor stark, njöt extra mycket och bestämde att detta var sista fatölen på denna krog.

För tre år sedan såg han sin sista film i biografen och det var så det startade. Då tog han även sin sista tur med bilen, två dagar innan körkortet gick ut. Allt gick bra, och någon lätt autistisk del av honom blev tillfredsställd av att dessa sysslor hade utförts för sista gången.

Göran har tagit sitt sista kvällsdopp och gått sin sista promenad runt sjön. Han har haft sin sista fylla (och sin sista bakfylla). Han har handlat i klädesaffären för sista gången. Han har rökt sin sista cigarr och spelat sitt sista parti whist. Både Sven, Nisse och Henrik är borta nu. Tiden flyger, tänker Göran, folk försvinner.

Det senaste halvåret har en tanke mognat. Han ställer ner sin kaffekopp, tittar på fotot från Mallorca, Karin i baddräkt. Jag kommer snart hem till dig, tänker han, men tanken är inte religiös. Varken Karin eller Göran har någonsin varit intresserade av kyrkan. Egentligen har Göran aldrig varit intresserad av annat än jobbet. Och Karin. Och kanske bilen.

Den tanke som har legat i bakhuvudet på Göran hänger ihop med en känsla av att han blev lurad. Efter middagen på sin 76-årsdag hade han lagt sig på soffan, och han hade ingen aning om att när Karin några minuter senare satte sig på honom, så var det *sista* gången. Sista gången innan de både hamnade i en långvarig sexuell dvala. Och sedan blev hon sjuk. Hade han vetat detta så hade han njutit mer, upplevt mer. Ja, jag blev lurad, tänker han, lurad av mig själv. Jag borde ha förstått att det kunde bli så.

Detta är orsaken till att Göran har bestämt att han idag ska ge sig själv en speciell födelsedagspresent. Ett sista knull. Han har planerat det i flera veckor.

Igår kom städfirman och nu är det rent och fint i vardagsrummet, köket, badrummet och såklart sovrummet. Idag har hemtjänsten ledigt. Innan helgen hämtade han 25 000 kr i kontanter i banken. Det var lättare sagt än gjort. Den första taxin ville av någon anledning inte ta med hans rollator, så han fick ringa efter en ny. På banken sade de att hans id-kort hade gått ut. Han bad då om att få tala med Gustavsson, chefen, men den unge expediten visste inte vem han pratade om. Han ringde sin son Tobias som dök upp efter en timme med bådas pass och en massa andra papper. Tobias intygade att det verkligen var pappa Göran som stod där, och till sist gick banken med på att låta honom få tillgång till kontot. Men när han sedan nämnde summan 25 000 kr blev det stopp igen. Både banken och Tobias undrade vad han skulle göra med så mycket kontanter. Han sade att han ofta beställer pizza via telefon (vilket han inte gör) och därför behöver pengar till detta. De undrade varför det inte skulle räcka med ett mindre belopp, och han förklarade att han sällan hade energi nog att lämna bostaden och att han därför ville undvika fler turer till banken i den närmaste framtiden. Men banken undrade hur många år det skulle ta för honom att äta över hundra pizzor, vilket var vad man kan få för 25 000 kr, inklusive utkörning. Göran sade att han ibland beställer finare rätter från dyra restauranger också. Till slut, efter nästan en timmes diskussion, gick banken med på att ge honom pengarna.

Nu är allt klart. Göran lyfter telefonluren och ringer det nummer Nisse gav honom förra sommaren, bara några veckor innan han dog. Stackars Nisse, tänker Göran. Han var en bra vän, men han levde ett ohälsosamt och oanständigt liv. Efter en pokerkväll där de alla hade druckit en del satt han på stolen i entrén och väntade på färdtjänsten. Han tog fram sin penna och skrev numret på ett kvitto han hittade i plånboken.

– Du Göran, den här flickan kan ge dig tröst. Jag fattar att du är ensam här helt själv.

Det här är vad du behöver. Det är inget att skämmas över, alla gubbarna har det här numret. Alla som har råd i alla fall.

Nisse skrattade och lämnade pappersslappen på skohyllan. Göran mumlade att han inte var intresserad, men dagen efter sparade han numret. Han har alltid hatat att slänga information.

***

– Hej, det är Alexa. Vem talar jag med?

– Eh, Göran. Göran Svensson ... jag var en god vän till Nisse ... ja, alltså, han dog i somras. Men det var han som gav mig detta nummer.

– Nisse ... Nisse ...

- En äldre herre, över sjuttio. Jag är också gammal.
- Ah, Nisse, nu minns jag. Självklart minns jag Nisse. Men ... Göran ... varför ringer du?
- Jo, alltså ... jag ...
- Vill du ha besök så vi kan prata lite?
- Ja, det är därför jag ringer. Jag har tjugofemtusen i kontanter och det är min födelsedag.
- Grattis, Göran. Hur mycket fyller du?
- Sjuttiofem. Kan du komma direkt?

Det dröjer en liten stund innan Alexa svarar, och Göran undrar om det är dumt att ljuga så mycket om sin ålder. Damen kommer ju att se att han är nästan nittio.

- Jag kan komma hem till dig om en timme. Men du kommer inte att ha pengar kvar sen.
- Det förstår jag.
- Är det något speciellt du önskar? Något jag ska ha på mig? Har du några hemligheter?
- Eh, nej ... bara något ... sextigt.
- Inga problem. Vad är din adress?

Göran säger adressen och samtalet är över. Nu sitter han och väntar. Han avskyr att vänta, och han önskar att han hade kunnat läsa något intressant. Istället tittar han på tv, svenska kanaler. Högsta volym, annars hör han inte vad som sägs.

***

Kvinnan som kallar sig Alexa är 36 år. Efter att ha kontrollerat Görans adress på nätet ringer hon till en vän som ska komma och hämta henne med bil. Alltid chaufför till den här typen av villajobb, det är en princip hon har. Dels är det en säkerhetsfråga, att någon vet i vilket hus man befinner sig, dels en sekretessfråga, och det går inte att lita på taxichaufförer.

Hon klär sig, dricker ett stort glas skumpa, och borstar tänderna. Sedan är Rosita där, hon får två hundra direkt, de åker den korta sträckan och bestämmer att Alexa ska skicka ett sms tio minuter innan hon vill hämtas igen.

***

Exakt tre timmar och nitton minuter senare kommer Rosita tillbaka och hämtar Alexa.

– Kör hem mig bara. Det här var jobbigt. Säg ingenting, kör hem mig bara.

Rosita sätter på radion. Hon vet när det är läge att vara tyst. Bilen börjar rulla. Inne i villan blundar Göran för sista gången och påbörjar en annan resa.

Nu, Karin. Nu.

Detta är novell nummer **5** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Musikalisk_kommunikation.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

